

Εἰς μνήμην Οδυσσέα Τσαγκαράκη

Λουκία ΑΘΑΝΑΣΑΚΗ*

Εἶδα τελευταία φορά τον Οδυσσέα Τσαγκαράκη πέρυσι τέτοιον καιρό, στην τελετή μνήμης για τον Στυλιανό Αλεξίου. Τα είπαμε για λίγο και μετά έφυγε με το γνωστό γοργό του βήμα, ευθυτενής όπως πάντα. Σκέφτηκα τότε πόσο λίγο είχε αλλάξει από την πρώτη φορά που τον συνάντησα στο Ρέθυμνο κάποια στιγμή τον Γενάρη του 1991. Ήταν η πρώτη μου επίσκεψη στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, είχε φοβερή κακοκαιρία, έριχνε θυμάμαι χαλάζι, αλλά η κακοκαιρία δεν πτόησε τον Οδυσσέα, με ξενάγησε στο Πανεπιστήμιο στα Περιβόλια και μετά μιλήσαμε πολλή ώρα για φιλολογικά θέματα, κυρίως για τη λυρική ποίηση, που ήταν το κοινό μας ενδιαφέρον. Στο πλαίσιο αυτό μου μίλησε για τον δάσκαλό του, τον Μαξ Τρόυ, για τα χρόνια στο Μόναχο και κυρίως για το πόσο πάλεψε να υπερβεί τις οικονομικές και άλλες αντιξοότητες, να σπουδάσει και να κάνει καριέρα στον τομέα που αγαπούσε. Ήταν μια ιστορία που τον έκανε περήφανο, όχι μόνο γιατί τα κατάφερε αλλά και γιατί έπιασαν τα χέρια του. Θυμάμαι μια φορά που μας είχε καλέσει στο σπίτι του, μετά τη διάλεξη του Richard Hunter, να μου δείχνει ένα βοτσαλωτό μονοπάτι και να μου λέει με μεγάλη περηφάνεια, «εγώ το έφτιαξα, σας αρέσει;»

Έτσι τον θυμάμαι πάντα, ένα σκληραγωγημένο άνθρωπο περήφανο για όλα όσα ήξερε να κάνει, τόσο για τις πρακτικές του δεξιότητες όσο και για το επιστημονικό του έργο, περήφανο για όλους τους στόχους που έθεσε και επέτυχε στη μακρά και ευδόκιμη πορεία του για την οποία θα μιλήσουν σήμερα πολλοί εκλεκτοί συνάδελφοι. Ο αδόκητος θάνατός του μας συγκλόνισε όλους—δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ πέρυσι τέτοιον καιρό ότι ένα χρόνο αργότερα θα αποχαιρετούσαμε τον Οδυσσέα που έμοιαζε σαν να μην τον είχε αγγίξει ο χρόνος. Εκφράζω τα θερμά μου συλλυπητήρια στην οικογένειά του. Να ζήτε να τον θυμάστε, θα τον κρατήσουμε και εμείς στη μνήμη μας ευθυτενή, δραστήριο και παραγωγικό.

* Κοσμήτορας της Φιλοσοφικής Σχολής.